

κάλλος δὲν άναλύεται! Ήτον ἔν τῶν ὑπερβορείων ἐκείνων ῥέδων ἄτινα εἰς μάνην τοῦ Όστιάνος τὴν ποίησιν θάλλουσι!

Προσκληθεὶς ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζάν των, καὶ ἡ γνωριμία μας προύχώρησε ταχέως μέχρι συγέδυν σίκεισθητος, σταύροις τὸν Κυρία Βλάκεύρο γέπληκτον ἀπό τὸν Κυρία Βλάκεύρον ἐπληκτονίην νὰ στρεβλώνῃ πρὸς γάριν μους σύτε τὴν γαλλικήν γραμματικήν σύτε τὸ στέμμα της. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἔτοι δυνατὸν νὰ διατηρήσω ἐπὶ πολὺ τῆς πρώτης συστολῆς ἣν ψυχρότητα, ἐνώπιον τῆς ἐπιδημιούχης εὐθυμίας τοῦ Βλάκεύρου.

— Άκουών μας νὰ γελῶμεν κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπε μειδίωτας ἡ μίσσα Κλάρα πρὸς τὸν πατέρα της, τίς ἥθελεν εἰπεῖν δια καθημέθα ἐπὶ Ήφαιστείου!

— Καὶ μήπως, εἶπα ἐγώ, μυριάδες ἀνθρώπων δὲν καθηνταὶ ἐπὶ τοῦ Ηφαιστείου τούτου καὶ δὲν ἐκάθησαν ἐπ’ αὐτοῦ πρὸς αἴώνων, καὶ δύναται εἶχεσσαν γελῶντες;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Κ. Φόστερ. Δὲν φύονται ἐπὶ τῶν ἥραστειων τὰ εὐρωστότερα φυτά, καὶ τὰ δρυαίστερα ἄνθη; Τί καὶ ἂν ἔπληθη ποτὲ ἡ ἐκρήξις νὰ τὰ ἀναρπάσῃ; Ἀρκεῖ δια ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὰ θάλπεις ζωγρόνος θέρμης δὲν εἶναι ή διάρκεια τῆς ζωῆς, ἀλλ’ ἡ εὐτυχία αὐτῆς ητοῖς τῇ διδει ἀξίαν.

Μοὶ ἔφάνη δὲ δια τὰς λέξεις ταύτας διεύθυνε κρυπτὸν βλέμμα τοῦ Κ. Φόστερ πρὸς τὴν Μίσσα Κλάραν, καὶ δια ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐκείνης τὰς ὑπεδέχετο, ἐνῷ ὁ Κ. Βλάκεύρον κανγάλων στεντόριον,

— Ιδού φιλοσοφία ητοῖς μοὶ ἀρέσκει, ἀνέκραξα. Οὐ μοῦ φέροντας! παγυτοῦ εὐθυμία!

— Καὶ δύναται, εἶπεν ἡ Κ. Βλάκεύρη, μοὶ φαίνεται απανόητος τῶν περισσών τούτων ἡ ἀκριτος ἀφορή· Ἀφ’ ὅτου καί τοῦ Βετσούδου ἡ κάριμος, πόστας μὲν γιλιάδες δυστυχῶν νὰ ἐτάρησσαν αὐτῆς θύματα!

— Εἶναι ἄραγε γνωστὸν πότε κατὰ πρῶτον ἡρχι-τὸ δρός τοῦτο γὰρ ἐκπέμπη φολόγχος; Ἐρώτησεν ἡ άρα. Τὸ ἡξεύρετε, Κύριε Φόστερ;

— Ακούεις ἀν τὸ ἡξεύρη! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Βλάκεύρης... Εκεῖνος νὰ μὴ τὸ ἡξεύρη; Εκεῖνος δέστις συγράψε περὶ ἥραστειων σύγραμμα γειροκροτηθὲν μετὸ δῆλας τὰς ἀκαδημίας τοῦ κόσμους; Καὶ στραφεῖς πρὸς ἐμέ, — σᾶς συνιστῶ, κύριε, εἶπε, τὸν πρῶτον φυσιολόγον τῶν τριῶν βασιλεῶν, καθηγητὴν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Οξφόρτης, καὶ μέλος τῆς Βασιλικῆς ἐταιρίας τῶν φυσιολόγων.

— Καὶ μ’ ὅλους τούτους τοὺς τίτλους, ἀπεκρίθη μειδίων ὁ Κ. Φόστερ, δὲν τὸ ἡξεύρω. Ή πρώτη ὑπὸ τῆς ιστορίας μαρτυρουμένη ἐκρήξις εἶναι ή τὸν 63 μ. Χ. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ γνωστὴ ἐκείνη τῶν 79.

— Γνωστή, εἶπεν ἡ Μίσσα Κλάρα πονηρῶς μειδίων τοῦ Κ. Φόστερ, δὲν τὸ ἡξεύρω. Ή πρώτη ὑπὸ τῆς ιστορίας μαρτυρουμένη ἐκρήξις εἶναι ή τὸν 63 μ. Χ. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ γνωστὴ ἐκείνη τῶν 79.

— Απατᾶσθε, κυρία, ἀπεκρίθη δ. Φόστερ εἰς τὸν ἀστείσμον τοῦτον, καὶ ἀδίκως συκοφαντεῖσθε. Μίσσα πρώτην ὁ οὐρανὸς δῆλος καὶ ἡ γῆ πέριξ κατεκαλύψθη ἀπὸ σκότους ζεφερωτάτης νυκτός, καὶ τὸ σκότος τοῦτο μόνον ἀπαίσιαι ἀστραπαὶ διέσκισον δριοειδῶς, καὶ ὁ ἀπὸ ἐπληρώθη ἀπὸ ἀναθυμιάσεις πυκνάς καὶ δυσθέσις, καὶ βρονταὶ καὶ κρότοι καταπληκτικοὶ ἀντήχουν, ὡς ἀν ἐρήμηγυτο τοῦ οὐρανοῦ τὸ στερέωμα, ἵνα συνεκρύσουντο τὰ ὅρη καὶ συνετρίβουντο, καὶ εἰς τῶν ποδῶν τῆς ψύσεος ἀνεπήδη καπνὸς, καὶ τέφρα, καὶ ψύρη βορεορθόδες καὶ βράχοις γιγαντιαῖοι, καὶ βροχὴ

διαπύξων λίθων, καὶ εἰς τὰ πλευρὰ, ὅρους κατέρρεσον ποταμοὶ φλογεροὶ, καὶ κατεκάι, αν φυτείας καὶ δάσους καὶ ἐπαύλεις, καὶ πόλεις διλατᾶς βάθος ἐκατὸν ποδῶν καὶ ἐπέκεινα . . .

— Εγγονίτε, διέκουψεν ἡ Μίσσα Κλάρα, τὴν ἔκρηξιν κατέκωπτε τὴν Πομπηίαν, τὸ Ἡράκλειον καὶ τὰς Σταβάιας; Ἀλλὰ νομίζω δια αὕτη δὲν πρέπει νὰ ἥτονται πρώτη, διότι ὡς μ’ ἐξήγησαν δια τὸν εἰδάχμεν τὸ Ἡράκλειον, τὸ θεμέλια τῶν σικῶν τῆς πόλεως ἐκείτεστράφη, ἀλλὰ καὶ πρὸς οἰκοδομηθῆ εἶναι ἐπόμενον τοῦ εἰχοντος ἔκρηξιν.

— Οι καθηγηταὶ τῆς Οξφόρτης, εἶπεν δ. Φόστερ χριστιανούμενος καὶ κλίνων τὴν κεφαλήν, πρέπει, Μίσσα, νὰ καταγραφοῦν φοιτηταί σας. Λέγετε δρούτα. Πρὸς τὸν 79 καὶ πρὸς τὸν 63 ἔκαιε τὸ Βετσούδιον χωρὶς ἀμειβολίχος, ἀλλ’ ἐκείνη εἶναι ἡ πρώτη ιστορικῶν μαρτυρουμένη ἐκρήξις.

— Κύριοι καὶ κυρίαι, εἶπεν δ. Κ. Βλάκεύρον, ἀναγκαῖς τοὺς πάλιν κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ἀνεγκρήθηκεν χρόνος τὸ ἐσπέρχεσσαν ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, καὶ δὲν ἐκειμήθηκεν δῆλην τὴν γύντα, ἐνθυμεῖσθε διατί; Διὰ νὰ ιδωμεν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα ἀπὸ τὸ ἀσκητήριον. Ο ἥλιος, κύριοι καὶ κυρίατε, δὲν μᾶς περιμένει νὰ τελειώσωμεν τὴν ιστορίαν τῆς Πομπηίας. Ἀν θέλωμεν νὰ

— “Ω! να! νὰ ιδωμεν τὸν ἥλιον! ἀνέκραξεν ἡ Μίσσα Κλάρα. Τί ποιητικὸν θέαμα, ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἥλιού ἀπὸ κερυφὴν ψήφοιο δροῦσι! δὲν εἶναι ἀληθέας, Κ. Φόστερ;

— Ομολογῶ, Μίσσα, ἀπεκρίθη σύτος, δια ποιητικωτάτη τῶν διατο μοὶ ἔφάνη δια τὴν εἰδία ποτὲ ἀπὸ τὴν κερυφὴν ἀλλού τινὸς Ἡφαιστείου.

— Τίνος Ἡφαιστείου; ἐρώτησεν ἡ Κλάρα.

— Τῆς Μασούνας Ρέας εἰς τὰς Σανδείχας Νήσους. — Πώδει τοῦτος ἡδη εἰς τὰς Σανδείχας νήσους! ἀνέκραξεν ἐγὼ κεκλαμβός. Εἰς τὸν μεσημερινὸν Όκεανόν!

Τὸ ἡδη ἐσήμανε « τόσον νέος ». Ο. Κ. Φόστερ τὸ ἐνόησε, καὶ μειδίων μοὶ εἶπεν.

— Ο βίος, κύριε, εἶναι βροχής, ἡ δ’ ἐπιστήμη μακρά.

Μεταξὺ λέγοντες ἡγέρθηκεν τῆς τραπέζης. Συγγρόνως δὲ μὲν ἡμᾶς ἡγέρθη ὑποκάτω αὐτῆς καὶ ἐξῆλθον ὡραῖος καὶ γιγαντόσωμος κύρων τῆς φυλῆς τῶν Πιπραδουναχείων, δῆλος καταστικος ὡς πάρδαλις. Σείων δὲ τὴν οὐράν του διέδη μεταξὺ ἡμῶν, ἀφ’ εἰς ἐπειρύεις κολακευτικῶν τὴν κεφαλήν του εἰς τοῦ Κ. Φόστερ τὰς χειρας, καὶ διευθύνθη προπορεύμενος πρὸς τὴν θύραν.

— Εδώ Ακταίων! ἐκράξε μὲν γλυκεῖσαν φωνὴν ἡ Μίσσα Κλάρα. Αχάριστε, ἐμὲ δὲν μὲν λέγεις τίποτε; μόνον τὸν αὐθέντην σου ἀγαπᾶς; Ιδού, δὲν εἴμαι κηλητυπος.

Καὶ τῷ ἐρήμῳ εἰς τὸ στέμμα μέγα τεμάχιον ἀρτου μεῖναν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ο. Ακταίων τὸ ἥρπαστο πετακτὸν, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν δια ἐσυκοφαντήρη ἀγάριστος ἐπήδητος μὲ τοὺς ἐμπροσθίους του πόδας εἰς τοὺς ψύμους τῆς κόρης, ὡς τε δλίγου δεῖν τὴν ἀνέτρεψε, καὶ ἐν τῷ ἀμάτιονάρχειος πλαγίων καὶ ὠρμητεν ώς βέλος διὰ τῆς θύρας.

Κατέπιν τοι ἐξῆλθομεν καὶ ἡμεῖς, δ. Κ. καὶ Κ. Βλάκεύρος, διέπιστημος, ποταμοῖς τοῦ Κ. Φόστερ, καὶ κατέπιν δῆλων ἐγώ, παραπηρῶν τὰ πέρι ἐμὲ διὰ μόνον τὸν λόγον δια πάντοτε ἔχω τὴν εἰσιν νὰ παρατηρῶ. Τῶν παρατηρήσεών μου τὸ συμπέρασμα υπῆρξε πρὸς τὸ παρόν, δια δια καὶ θάλλουσι, καὶ πόλεις διλατᾶς βάθος διὰ τῆς

Κ. Φόστερ απετείνετο κατά προτίμησιν δὲν διέκρινα ζημιάς ἀνά τοις τρόποις της ήσαν ἀπλῆς φιλαρεσκείας προσιδίων, ή ἀν εἰχον καὶ βαθυτέρας φίλας.

— Ἐπειδὴ, κύριε, τῶ εἶπεν, ἀπερασίσατε ὅτι πρέπει νὰ διδάξω τοὺς καθηγητὰς τῆς Ὀξεφόρης, χρεωστεῖτε καὶ γὰ μὲ προπαρασκευάσητε εἰς τὰ σοδαρά μου καθήκοντα, καὶ πρὸ γίνων ἐκείνων διδάσκαλος ἀνάγκη νὰ γίνων ἔδική σας μαθήτρια. Διδάξατε μοι, παραδείγματος γάριν, ἀν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Πομπηίας μνημονεύῃ ἡ ιστορία καὶ ἀλλην τινὰ ἐπισημονέοντας τοῦ Βεσουβίου, ἀν ἀλλως δὲ εἴναι ἀδιακριτα καὶ μού ν' ἀπασχολῶ εὖτε τὴν προσοχήν σας ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ ἥλιου διτις μέλλει νὰ ἀνατείλῃ.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν ἀπήντησεν ὁ Κ. Φόστερ δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος, διαφυγέντος ὅλους τοὺς ἀλλούς ἐκτὸς τῆς Κλάρας, εἰς τῆς τὰ γείλη ἐπροκάλεσεν ἀδιέρατον καὶ ἀκούσιον μειδίχμα, καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ διτις τὸ ἔξηγησα εὗτα'

— Τί καθηγεῖται καὶ μοὶ λέγεις; Ἡξεύρεις πολλὰ καὶ λᾶ δι' δὲν μοὶ μέλει δι' ὅλους τοὺς ἥλιους τοῦ στερώματος ἐταν εἴμαι πλησίον σου, καὶ δι' οὐ εἰσαι διφωτεινότερος ἥλιος μου.

‘Αλλ’ εἰς τὴν πρώτην ἐφώτησιν τῆς Μίσης Κλάρας ἀπεκρίθη.

— Η ἴστορία ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Πομπηίας ἔως τῷρα μνημονεύει ὑπὲρ τὰς 440 ἐκρήξεις, τινὰς μάλιστα περιζήμους. ‘Ἐπὶ δύως εἰπεῖν ἐπὶ αὐτῶν ἡ τέφρα τοῦ ἥραιστείου ἐσφενδονίσθη μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

— Μέχρι Κωνσταντινουπόλεως! ἀνεφώνησα ἐγώ. Τί μᾶς λέγετε;

— Δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε, μοὶ εἶπεν, ἐταν ἐνθυμηθῆτε δι' ἐπὶ τῶν ἐκρήξεων πολλάκις φυσῆσθε σφρόδρος καὶ διερχῆς ἄγεμος διτις φέρει τὴν τέφραν, δι' ὃ ἄγεμος δύναται νὰ διατρέξῃ μέχρι 432 ποδῶν κατὰ λεπτὸν δεύτερον, ἕποι 350 γεωγραφικὰ μῆλια εἰς ἓν ἡμερούνκιον, καὶ δι' ἡ ἀπὸ Νεαπόλεως εἰς Κωνσταντινούπολιν κατ' εὐθείαν ἀπόστασις εἴναι περίπου μιλιών 240.

— Όραίκ εἴναι δισα μᾶς λέγετε, εἶπεν ἡ Μίση Κλάρα, βλέπουσα δι' εἰσιώπα ὁ Φόστερ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀπαλλαγῆτε μὲ τόσα μόνον. Θὰ μᾶς εἰπῆτε ἀκόμη καὶ τὰς ἀλλας περιέργους ἐκρήξεις τοῦ Βεσουβίου. Κτημά σας εἴναι τὸ ἥραιστείον πρέπει γὰρ μᾶς τὸ παρουσιάστητε. Μ' ἐνεπνεύσατε τὴν ἀγάπην τῶν ἥραισείων. Λέγετε; μήν εἰσθαι τῆς ἐπιστήμης σας φειδωλές.

Ο Κ. Φόστερ διηγήθη δι' ἀπὸ τὸν δωδέκατον αἰώνα τὸ δρός ἐφαίνετο ἀποκοινωθὲν, καὶ σὶ ἄνθρωποι πάντοτε εἰς τὴν παρούσαν εὐτυχίαν ἐπιλήσμονες τῶν παρελθόντων δεινῶν, ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν ἀπατηλὴν ἡρεμίαν, κατώκησαν καὶ καλλιέργησαν τῆς πλευράς του μέχρις αὐτοῦ τοῦ κρατήρος. Ἀλλ’ ἔπι μετὰ πέντε αἰώνας ἡρεύσθη αἰσφῆς βοή θαύματος, ἡ γῆ ἐτείσθη, καὶ ἐπὶ ἐξημηνας ἐξηκολούθησε τὸ δρός μυκώμενον καὶ σφαδάζον, μέχρις οὐ ἐξερήμην, ἡ κορυφὴ του κατεκρημνίσθη εἰς τρίμυτα, καὶ ἀπωλεύθησαν ὑπὸ αὐτὴν τρεῖς περίπου μυριάδες ἀνθρώπων. Όραιώς διηγήθη τὴν καταπληκτικὴν ἐκροήν τῆς λάθας ἐν 1731, ἐταν ὁ ποταμὸς αὐτῆς ἐξετάθη ἐπὶ ἑπτὰ μῆλα ἀπὸ τῆς πηγῆς μέχρι τῆς ἐκροής του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἴχε πλάτος μὲν βημάτων ἐξήκοντα, βάθος δὲ σπιθαμῶν τριάκοντα, ἐνίστε καὶ ἐκατὸν εἴκοσι, καὶ τοσαύτην θερμότητος ἔντασιν, ὡστε ἐταν μετὰ ἓνα μῆνα ἐπεγειρησαν νὰ θράυσουν τὴν λάθαν, τὸ ὑπὸ τὸν φλεὸν μέρος της ἐπύρωνεν ἀκόμη καὶ ἐστόρου τὸ ἐργάκεια. Τέλος περιέργαψε τὴν τρομερὰν ἐκρήξιν τοῦ

1779, καθ' ἣν ἔξεσφενδόνισε τὸ δρός πληθυσμὸς βράχων γηγαντιαίων, κατεσύντριψεν ὑπὸ τὸν ὄγγον των τὰς πέριξ ἐπαύλεις, ἐπλήρωσε τὰς κοιλάδας, ἀνηψεν εἰς τὰ δάση ἀπεράντους πυρκαϊκὲς, καὶ εἰς τὸ σκήτος τῆς νυκτὸς ἐφάνη εἰς τοὺς ἐντρόμους περισίους ὀλόκληρον ὡς κολοσσιαία πυρίφλεκτος πυραμίδες.

— Ἐλπίζω, κύρια, εἶπε τέλος, δι' δὲν θὰ ἔχετε ἔρειν νὰ μ' ὀνομάστητε πλέον τῆς ἐπιστήμης μου φειδωλόγυ.

— Κανδὼς τὸ ἐλπίζετε, ἀπεριθη ἡ Μίση Κλάρα. Μοὶ χρεωστεῖτε ἀκόμη τὰς αἱλας 137 ἐκρήξεις-δρεῖλετε νὰ μοὶ εἰπῆτε τὶ εἴναι κυρίως ἐκρήξεις, καὶ τὶ εἴναι ἡραίστειον, καὶ διατὶ ἀνάπτει καὶ διατὶ σύνει, καὶ ποὺ εὑρίσκεται ἡ ἑστία του, καὶ τὶ εἴναι ἡ λάθα. Καὶ ἐλ' αὐτὰ θὰ μοὶ τὰ εἰπῆτε, ηξεύρετε, πρὶν καταβούμεν ἀπὸ τὸ δρός.

— Λυπούμαι, κυρία μου, δι' δὲν ἐτύχατε διδασκάλου ἀνταξίου τῆς προσθυμίας ἢν ἔχετε νὰ διδαχθῆτε.

— Παρακαλῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Μίση Κλάρα, νὰ μὴ κατηγορήσετε τὸν διδασκαλόν μου· ἔν μόνον ἐλάττωμα ἔχει, ἐλλειψιν προσθυμίας εἰς τὸ νὰ μὲ διδάσκη.

‘Ἐγ τούτοις εἴχε χαράξει, ἀλλ' ὅδηλος δὲν ἐφαινετο. Αἱ πλησίεστεραι τῶν Ἀπενίων κορυφαὶ μας τὸν ἐκρυπτον, καὶ περιεφερόμεθα ἐμπρὸς τοῦ ἀσκητηρίου περιμένοντες των. ‘Η Μίση Κλάρα, ήτις ἐβάδιζεν ἀκόμη πλησίον τοῦ Κ. Φόστερ, διμιούσα περὶ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, διακόψατα τὴν δυιλίαν τῆς, ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν, καὶ δρέψατα μικρὸν ἄγθος κωδωνοειδές, θάλλον μεταξὺ τῆς σκωρίας καὶ ὑπεράνω τῆς φυτικῆς λόγης.

— Ἡμπορεῖτε γὰρ μοὶ εἰπῆτε, εἶπεν εἰς τὸν Κ. Φόστερ, τὶ ἄνθος εἴναι τοῦτο;

— Τραχήλιον τὸ βρόδογχρουν, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Βλέπετε ποὺ τὸ ἔδρεψα; εἶπεν ἡ Κλάρα εἰς τὸν ἀνθίσαντα εὐτυχίαν περὶ ὅν ἐλέγετε δι' θάλλουσιν εὐτυχῆ ἐπὶ τοῦ ἥραιστείου.

— Καὶ δὲν παρετηρήσατε, ἀπεκρίθη ὁ Φόστερ, δι' συμπληρωμῶν τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ συγένθιλλεν ἐκεὶ πλησίον του καὶ ἀλλο τραχήλιον ὅμοιόν του;

— Δρέψατε τὸ λοιπὸν κ' ἐκεῖνο. ‘Η εὐτυχία τῶν συνιστάτο εἰς τὸ νὰ θάλλωσι τὸ ἔν πλησίον τοῦ ἀλλοῦ δὲν θὰ ἔγω τὴν συληρέτητα νὰ τὰ κωρίσω ἐγώ, εἶπε γελῶσα ἡ Μίση. Ο νέος φυσιολόγος ἔκλινε τότε, ἔκοψε τὸ ἄγθος, τὸ ἐφερε πρὸς τὸ πρόσωπόν του ὡς διὰ νὰ τὸ δεσφρανθῇ, ἀλλὰ, καθὼς μοὶ ἐφάνη, κατέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ κορυπάν φιλημα, καὶ συνοδεύων αὐτὸν μὲ βλέμμα εἰς ὃ συνεκέντρωσεν ἐπὶ τὴν Μίση Κλάραν. Αὐτὴ δὲ ἤγωσε τὰ δύο καὶ τὰς περιέκλιτες ἐπιμελῶν εἰς τὸ μακρύλιν της.

— Τώρα τὸ μαθημα, εἶπε.

‘Αλλὰ μόλις ἤργιζεν ὁ Κ. Φόστερ τὴν ἐκθετή του, καὶ δι' θάλαντρουν.

— Πλεῖστον! πλεῖστον εἰς τὸ πέλαγος! ἀνέκραξε μὲ θορυβωδεῖς γέλωτας, καὶ μᾶς ἔδειξεν δόσις πόρων ἀνεργόμενον ἔφιππον ἐπὶ ὁραίου ἵππου τὴν ὁδὸν τοῦ δρός.

— Μετ' ὀλίγα λεπτὰ δ νεοελθόν τον ἔθισεν εἰς τὴν θάλατταν ὅπου τὸν ἐπεριμένομεν. Ο Κ. Βλάκενδρον, ἔστις εἴχε προπορευθῆ εἰς ἀπάντησί του, ἀφ' οὐ ἀντίλλαξε μετ' αὐτοῦ τινὰς λέξεις, βοηθήσας αὐτὸν νὰ καταβῇ τοῦ ποταμοῦ τὸν πλευρούσαν εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του τὸν ὡς τὸν Λόρδον Κρήτουέρο.

— Ο ἔξογώτατος Κύριος Δασέας Ἀρλαγκτων, εἶπεν δ

πατέρες τοῦ κυρίου κόμητος, μὲν ἐπίμα ἀλλοτε μὲν ἔδιαιτέρων φιλίαν, καὶ τὸν κύριον κόμητα τὸν ἐνθυμοῦμαι μικρὸν παιδίον εἰς τὸ Ἀριγκταν-Κάστελ.

— Ω! βέβαια, βέβαια, ἀγαπητὴ κύριε Βλαχεῖρν, ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα τὸ σκομά σας, ἣν δὲν σας ἐνθυμοῦμαι τὸν ἔδιον, εἰπεν δέ Κύριος κόμης, σογγών τὴν γεῖρα τοῦ πρεσβύτου. Τι παράδοξος τύχη ν' ἀπαντηθῶμεν εἰς τὴν κορυφὴν ταῦτην!

Οἱ Λέρδοις Καρτουδρῷ ἐφαίνετο νέος, εἴχεν ἀνάστημα ἔλασσον τοῦ μετρίου, δρυθαλμούς ὡς ἐκ πρασίνου ὑάλου, κόμην πυρρὸν μᾶλλον ἢ ἔκανθην, μορφὴν γυνῆς χρῶμα καὶ γωρὶς φυσιγνωμίαν. "Αλλως τε τὰ σχῆματά του, ἡ φωνή του, ἡ λευκότης τῶν χειρῶν του, ἡ λαμπρότης τοῦ χιτῶνος του, ἡ ἀφέλεια τοῦ ἐπενδύτου του, ὅλα ἀπεδείχνυν ἄγγλον ἀριστοχράτην.

"Αλλὰ καὶ ἂν εἴχον ἀκόμη τινὰ περὶ τούτου ἀμετόπλιαν, ἥθελε τὴν διάλυσιν ἢ συμπεριφρά τῆς Κ. Βλαχεῖρν. Δὲν ἔπαισε μὲν οὕτα πρὸς ὅλους εὐγενεστάτη, ἀλλ' ἦτον προσφανές διτὶ τὸ δύομα τοῦ ὄντος ἀπετέλεσεν εἰς αὐτὴν βαθυτάτην ἐντύπωσιν· καὶ τῷ ὄντι ἐπληροφορήθην μετὰ ταῦτα διτὶ δέ Λόρδος Καρτουδρῷ ἦν ὁ μονογενῆς οἰδές ἐνδές τῶν ἀριστάτων καὶ πλουσιωτάτων Δουκῶν τῆς Ἀγγλίας.

— Ηἵξετε, Κύριε κόμη, εἰπεν δέ Κ. Βλαχεῖρν, τὶ κάρυνομεν ἔδώ; Περιμένομεν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου. Φαίνεται δέ μως διτὶ διὰ τοιούτον θέαμα ἢ καλλιητέρα θέσις δὲν εἴναι δύσιστος τῶν ὑψηλῶν βουνῶν. "Η παράστασις ἥρχισεν, ὡς βλέπετε, ἀλλὰ δι' ἡμας δὲν ὑψώθη ἀκόμη τὸ παραπέτασμα.

Καὶ τὴν ὑποτιθεμένην αὐτὴν ἀστειάτητα συνέσυστε μὲν οὖν ἔκρηξιν γέλωτος.

— Τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου! εἴπεν δέ Κόμης Καρτουδρῷ ὑψῶν τὸν ὄμοιον του. Σας συμβουλεύω, ιδέτε την εἰς τὸ θέατρον τοῦ Δρούρου-Λαλίν, ἐκεῖ εἴναι ἀσυγκρίτως ὄραιωτέρα.

— Ιδού δέ μως, εἴπεν δέ Μίσης Κλάρα, ητις μέγρι τοῦδε δὲν εἴχεν δρμάλησει, — ίδού δέ Κ. Φόστερ δεστις μᾶς βεβαιοῖς διτὶ εἰδε ποτὲ τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα απὸ ἓν τῆς φαίστειον τῶν Σανδείγων, καὶ διτὶ τὸ θέαμα ἥτον ποιητικώτατον.

— Τῶν Σανδείγων! ἀνέκραξεν δέ ἀγαθὸς Κ. Βλαχεῖρν. "Ω! κύριε Φόστερ... Κύριε κόμη, δέ Κ. Φόστερ, Καθηγητὴς τῆς Ὀξφόρτης. — "Ω! κύριε Φόστερ, διηγηθῆτε μας τοῦτο.

Εἰς τοῦ Κ. Φόστερ τὰς παρειὰς ἀνέει δρύθημα εὐδαιμονίας ἔτι δέ πρωτη λέξις ἦν δέ Μίσης Κλάρα ἀπέτεινε πρὸς τὸν ἔνοντα, αὐτὸν ἀπέλλεπε.

— Πρὸς δύω ἔτῶν, εἴπεν, διτὸν περιηγούμην σπουδῶν τὸ φιλόμενα τῶν ἔκρηξεων μετὰ τοῦ θαλασσοπόρου Κ. Φραγκλίνου, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν νοτίαν Ἀμερικὴν, διὰ τῶν Σανδείγων γῆσιν. Μία αὐτῶν, δέ νήσος Ὁδάξ, ἔχει πολλὰ ἱδρύσια, καὶ διὰ νυκτὸς ἀπεφασίσκειν ν' ἀναβῶμεν τὸ κεντρικότερον, τὴν Μάκουναν-Ρόσαν, 13 χιλιάδας πόδες ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ὑψηλήν. Πρῶτον διήλθομεν διὰ συμφύτου καὶ σκοτεινοῦ δάσους. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔζηλομεν εἰς ζώνην κεκαλυμμένην ἀπὸ αἰωνίας γιόντας, καὶ ἀγριώς σεσωρευμένους πάγους, καὶ τέλος ἐφίλασκειν εἰς τὴν κορυφὴν πρὸς φανῆν δέ ήμέρα. "Η θέα ητίς τότε παρουσιάσθη ἐμπρέσ μας, ἦτον ἀπροσδοκητος, ἀπερίγραπτος. Πρὸς τὸν ποδῶν μας παρέστη λίμνη περιφερής, κυλίσυσα βράχεα καὶ κοχλάζοντα κύματα, ὃς μέτατος, ἀλλὰ βευτῆς φλογὸς καὶ ἀναλευμένων μετάλλων. Ἐνομίζουμεν διτὶ βλέπομεν τὸν ἄδου τὴν κάμινον, διου παρίστανται κατέμεναι αἱ ψυχαὶ τῶν αἰωνίων κολαζομένων. "Αλλὰ τὸ διά-

πυρον νῦμα εἶχε διαρρήξεις τὰ χεῖλη τοῦ κρατήρος, καὶ ὡς ἐρυθρὸς καταρράκτης κατερέρετο μανιωδῶς κατὰ τῶν πετρῶν, καλύπτων αὐτὰς μὲν ἀφρὸν φλογερόν. Πολλαχοῦ δὲ τὸ δρός εἶχε σχισθῆ εἰς βαθεῖα γάστρα, καὶ δὲ ἀυτῶν ἐφαίνοντο τῆς γῆς τὰ πεπυρακτωμένα ἐντόσθια, αὐτὸν τὸ ἐργαστήριον τοῦ σεισμοῦ, ὑπόγειοι πυρὸς γείμαροι καταρρέοντες εἰς τὰ βαραθρά. "Η ἀντανάκλασις τῆς γιγαντιαίας ταύτης καριγουνού ἐπὶ τῆς πέριξ κινός καὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἵτον ἀληθῶς καταπληκτική. "Αλλ' ὅταν μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἥρχισεν ν' ἀνατέλλῃ δὲ ἥλιος πέραν τοῦ οὐρανοῦ, διταν εἰς τὸ φῶς του ἀνεφάνησαν τὰ πέριξ ἡμῶν παράδοξα ἀντικείμενα, συνυημμένα εἰς ἐνέτητα μεγαλοπρεπῆ, καὶ ὡς ἀνταμιλλώνειν πρὸς τοῦ Ήραιτείου τὰς φλόγας, ἐφάνη διογκιζόμενος ἔλος δὲ οὐρανὸς, καὶ δὲ ὡκεανὸς ἐπυρώθη ὡς ἀχανής φλογῶν ἔκτασις, τότε μας ἐφάνη διτὶ εὑρισκόμενα εἰς τὸ κέντρον ἀπεράντου πυρκαϊάς, διτὶ δέ φύσις δηλητοπολεῖτο, καὶ ἐκλίναμεν τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τὸ αἰσθημα τῆς μεγαλουργίας τῆς πλάσεως. Εἴναι δέ εἰπεν δέ ουρία, τῷ ὄντι ποιητικώτατον θέαμα ἐνίστη δέ ἀνατολή.

— "Ω! ποιητικὸν βεβαίως, ἀπήντησε μὲν ἀνέστιον γέλωτα δέ ουρίος κέμης. Δὲν λέγει καὶ δέ Βύρων. "Θέα δηντας λαμπροτάτη εἰν' δέ θέα τοῦ ἥλιού;

— ΑΞΙΖΕΙ, λέγει δέ ίδιος ποιητής, νὰ ἔξυπνῃ διὰ νὰ τὸν βλέπῃ ἀνατέλλοντα μόνον δεστις ἀφορά. "Εἰς καλὴν οίκον συμίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κηρούου. (4)

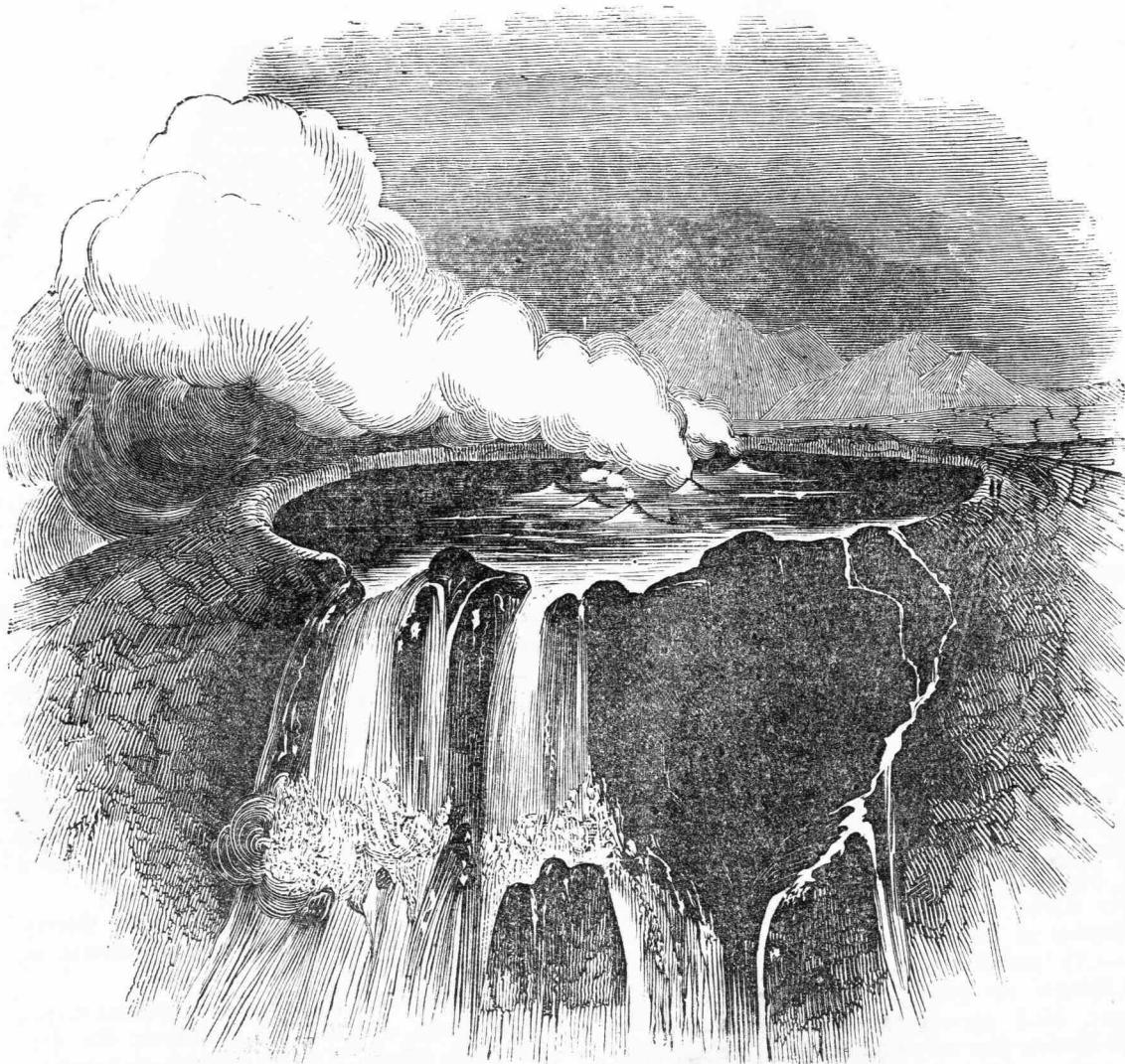
— Ο πιστεύσατε με, δις ἀφήσωμεν τοὺς ποιητὰς μὲ τὰς φαντασίας των εἴναι ἔργον των ὅλα νὰ τὰ εὐρίσκουν θυμασιώτατα. Εἴναι τόσον ευκολος τῶν ὑπερθετικῶν αἱ δρμοικαταληξίαι! Σάς βεβαιῶ, εἰσα γιλίκιας τὸν ἥλιον ν' ἀνατέλλῃ εἰς τὰ κυνῆρά μου. "Αλλὰ βεβαιωθήσει, δέ κίτρινος δέ κόκκινος φαίνεται, εἴναι πάντοτε δὲ ἥλιος, καὶ τίποτε περισσότερον. Τὸ κατ' ἐμὲ προτείνω ν' ἀφήσωμεν τὸν ἥλιον, καὶ ν' ἀναβῶμεν τὸ λέγετε;

— Μάλιστα, εἴπεν δέ Κυρία Βλαχεῖρν. Δὲν ἡξεύρω μίας τι λέγει δέ Κλάρα διότι εἴχε πολλήν ἐπιθυμίαν νὰ ιδῇ τὴν ἀνατολὴν ἐπ' ἔδω.

— "Α! μήπως δέ κυρία εἴναι ποιήτρια; εἴπεν δέ Λόρδος Καρτουδρῷ μ' ἐλαφρὸν χρωματισμὸν εἰρωνείας. "Ω! τότε ἀλλάζει.

— "Οχι διόλου, διόλου, εἴπε διαμαρτυρούμενη δέ Κλάρα, ἐν ὦ ἐρυθρώσα εγέλα. "Ας πηγαίνωμεν! Λόρδος Καρτουδρῷ, τιθέμεθα ὑπὸ τὴν δέηγιαν σας.

Εἰς τοῦ Φόστερ τοὺς χαρακτήρας παρετήρησα ἀλλαγὴν σπασμαδικὸν σκιρτήμα, δηλοῦν διτὶ τῆς ψυχῆς του χροδαί. Τῷ ὄντι, ἐν ὦ ἥλιπικεν διτὶ καὶ δέ Κλάρα ὡς καὶ αὐτὸς ἡθελε δεζηγῆ τοὺς λόγους τοῦ κόμητος ὡς ψυχρὰν αἰρεσιν πρὸς τὴν ποιητικὴν τῆς ψυχῆς της θρησκείαν, τὴν ἡκουσιαν αἰρόντης τὰς βεβήλους εἰρωνείας ἔκεινον. "Ἐν ὦ αὐτὸς, τῆς φύσεως μύστης, εἴχε τὸ πρῶτον δικαιώματα νὰ ξεναγήσῃ τοὺς φίλους του ἐπὶ τοῦ ἥφαιστος, αὐτὸυ τοῦ ἀντικείμενου τῶν ἐνδελεχῶν του σπουδῶν, δέ Μίσης Κλάρα, ητις πρὸς δηλόγου ἤκουεν ἀπλήστιας τὰς εἴηγησεις του, ἐτίθετο ἡδην ὑπὸ τὴν δέηγιαν τοῦ κόμητος. "Ἐν τούτοις κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ Λόρδου Καρτουδρῷ ἀφήσαμεν νὰ γαίρῃ τὸν ἥλιον, καὶ ἐπροσωρήσαμεν πεζοὶ πρὸς τὴν κορυφὴν, παρατήσαντες τὰ ζῶα εἰς τὸ ἀσκητήριον. "Η ἀνάβασις ἦτον δρόθι, τραχεῖα, καὶ δύσκολος. Τὸ ἔδαφος συνέκειτο

ΜΑΝΟΥΑ ΡΟΑ Ἡραίστειν εἰς τὰς Σανδούχας γῆσους.

ὅλον ἀπὸ κινητὰς τέφρας, καὶ λάβας συντρίμματα, διτε πολλάκις ὠλιτθαίνομεν μετ' αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀναβάντες πέντε βήματα, κατεβαίνομεν δέκα. Ἀλλού διέκοπτον τὸν δρόμον μακριάς γιγαντιαῖς καὶ ἔπειτα γὰ τοὺς ὑπερβῶμεν, καὶ ἀλλοῦ πάλιν ἡγοιόντο ἐμπρός μακράς ῥαγάδες, καὶ ἡτον ἀνάγκη νὰ τὰς πηδήσωμεν. Πρὸ πάντων ἡ ἀδεικοπία ἡτον δυσχετὴς διὰ τὰς κυρίας, καὶ ἡγαγκαζόμενα εἰς πᾶν βῆμα τὰς διὰ τὰς ὑποστηρίξαμεν. Ὁ Λόρδος ἔμενε κατὰ προγὰ τὰς ὑποστηρίξαμεν. Οἱ Λόρδοις ἔμενε κατὰ προτίμησιν πλησίον τῆς Μίσης Κλάρας καὶ εἰς αὐτὴν ἔδιδε χεῖρα βοηθείας δύσκις παρουσιάζετο ἡ περίστασις. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι καὶ ἡ Μίση Κλάρα, δύσκις εἰχεν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως, πρὸς τὸν λόρδον ἀπετείνετο καθλόν.

Οὕτως ἐφύάσαμεν εἰς τὴν κορυφήν. Ὁ κρατήρας ἦν κοιλάς κυκλική, περίπου ὡς μέγας καὶ βαθὺς λέρης. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ πυκνένος ὑψοῦτο κῶνος κεκαυμένων ὄλῶν, καὶ ἀπὸ τὸ στέμματος τούτου, ὡς ἀπὸ καπνοδόχης ἀνέθυσκε καπνὸς ὅμοιος μὲν γιγαντιαῖον πτερὸν ἐρυθρὸν εἰς τὴν βάσιν, μελανόραιον εἰς τὰ ἄκρα. Συγγρόνως δὲ, μετ' ἀλλεπαλλήλων τρυγμῶν καὶ γιγγυγυμῶν ὑπογείων, ἐξεσφενδονίζοντο λιθάρια καταπίπτοντα ἔπειτα βροχήδην εἰς τὸ ἐμβαθύν τοῦ λέρητος, καὶ προσέπι ἐξέρηει βραδέως φλογερὰ λάβα

ἥτις ἐπλήρου κατ' δλίγον τὸ μεταξὺ τοῦ κώνου καὶ τῶν ἐτωτερικῶν πλευρῶν τοῦ κρατήρος διάστημα.

— Ιδοὺ καὶ δι κρατήρα, εἴπεν δι Λόρδος. Μέγα πρᾶγμα δὲν εἶναι, ὡς βλέπετε.

— Καὶ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ καταβῶμεν εἰς τὸν πυθμένα; ἐρώτησεν ἡ Μίση Κλάρα;

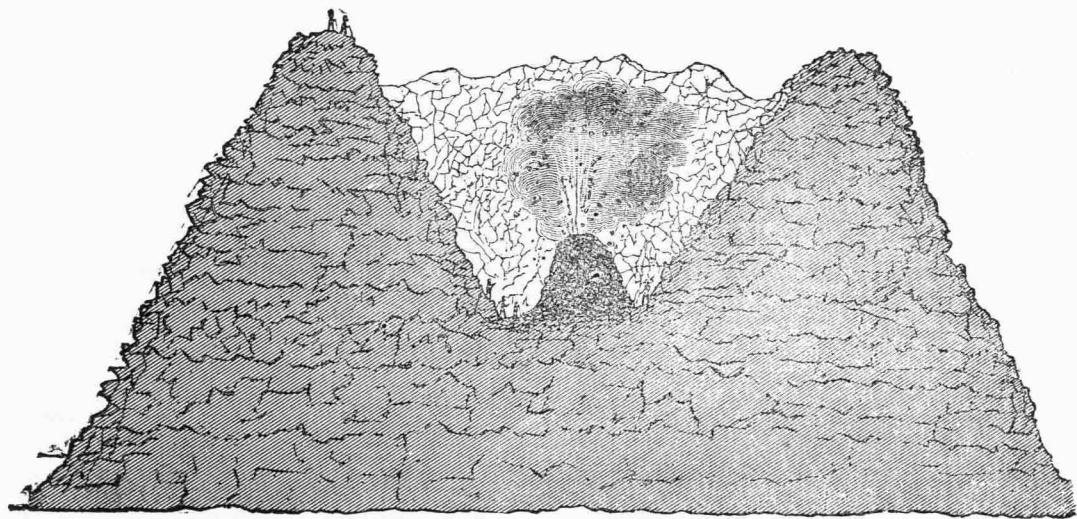
— Ο θεὸς φολάζοι! ἀνέκραξεν δι Φόστερ. Δὲν βλέπετε; τὸ σρος εἶναι εἰς ἔκρηκτιν. Βρέγει πέτρας καὶ ἔξεμπει λάθαν. Εἶναι μέγιστος κίνδυνος!

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ καταβῆτε, Μίση Κλάρα, εἴπεν δι Κόμης. Τί θὰ ίδητε; Τί εἴναι τὰ περίφημα αὐτὰ ἡφαίστεια; Ολίγη φλέση καὶ δλίγος καπνὸς ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν τρύπαν. Ἔχω πάντες Ἡραίστεια εἰς τὸ μαθητεῖόν μου.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἐγέλασεν δλη δι συνοδεία, μὴ ἐξαιρουμένης οὐδὲ αὐτῆς τῆς Κλάρας. Μόνος δὲ δι Φόστερ δὲν ἐγέλασεν.

— Εστω λοιπὸν, εἴπεν δι Κλάρα δις μείνωμεν.

Καὶ παρεκάλεσε τὸν Λόρδον Καρτούρο νὰ τῇ διηγηθῇ περὶ μεγάλου τινδός ἵπποδρομίου ἐτοιμαζομένου εἰς Νεάπολιν ὑπὸ τινων παρεπιδήμων πλουσιων "Αγγλῶν, πρωτουργοῦντος καὶ δαπανῶντος τὰ πλείστα αὐτοῦ τοῦ ίδιου Καρτούρο. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτον τὸ στοιχεῖον τοῦ Λόρδου· ἡγκίσεν ἐπειμένως νὰ ᾧτη τὸ στοιχεῖον τοῦ Λόρδου· ἡγκίσεν ἐπειμένως νὰ ᾧτη

ΚΡΑΤΗΡ ΒΕΣΟΥΒΙΟΥ

τορεύη περὶ ἵππων καὶ ἵπποκέμων μὲ περισσοτέραν ζέσιν ἀκόμη ἀπὸ τὴν τοῦ Φόστερ ὅταν ὡμίλει περὶ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, καὶ ἡ Μίσις Κλάρα ἔφαίνετο διὰ ἀκούει τὰς περιέργους διηγήσεις του μὲ περισσοτέραν προσήλωσιν. Ο Φόστερ ἴστατο πλησίον της ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἤκουε μὲ κεκηφυιαν τὴν κεφαλήν, χωρὶς ἄλλως νὰ μετέχῃ τῆς συνδιαλέξεως.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Μίσις Κλάρα διὰ δραστηρίου τινὸς συγκρατος τῆς χειρὸς ἥθιλητης νὰ δειξῃ εἰς τὸν ἵππομανῆ κάμητα πῶς εἶδε ποτὲ ἕνα περίφημον ἵππον τοῦ Λέρδου Συμούρου πηδῶντα τὴν φραγῆ, τὴν ἐξέργανην αἴφνην τὸ μανδύλιον της, διόπου εἶχεν ἐγκεκλεισμένα τὰ δύο ἄνθη.

— Τὸ μανδύλιον μου! ἔκραξε, τὸ μανδύλιον μου! ναὶ ἔξετινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ συλλάβῃ. ἀλλ' ὁ ἀνεμός, διτὶς πάντοτε φυσᾶ ἐπὶ τῶν κορυφῶν, τὸ εἶχεν ἀρπάσει ἥτη, καὶ τὸ ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ κρατῆρος.

— Τὸ μανδύλιον μου, ἔλεγεν, ἡ Μίσις Κλάρα, Κρίμα, τὸ ἔχοια!

— Δὲν ἔχαθη, εἶπεν ὁ Φόστερ· καὶ ἐν τῷ ὅμια ὥρμησε πρὸς τὸν κρατῆρα, καὶ πηδῶν καὶ κατασύρμενος ἐπὶ τῆς θερμῆς τέφρας, κατέβη τὰς πεπυρακτωμένας πλευράς πρὸς τὸ μέρος ἅπου ἔκειτο τὸ μανδύλιον. Ἐνόησε βεβαίως, ἡ κάρη ἥλπισεν, διὰ τὴν Κλάρα ἐλυπεῖτο ὅχι τὸ μανδύλιον κυρίως, ἀλλὰ τὰ ἄνθη, ἀτινα εἶχον δρέψει ὅμοιον. Ο Ακταίων ἔρριψθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἔχη τοῦ κυρίου του, καὶ τὸν ἥκολεύθει ἰσχυρῶς ὅλακτων.

— Κύριε Φόστερ! ἔκραξομεν ὄμοιος ὅλοι οἱ ιστάμενοι εἰς τοῦ κρατῆρος τὸ χεῖλος. Κύριε Φόστερ! ἐπιστρέψατε! τί ἀρρεστόν!

‘Αλλ’ ὁ Κύριος Φόστερ δὲν ἤκουεν, ἡ δὲν ἥθελε νὰ ἀκούσῃ. Κατέβαινε πάντοτε ἀψηρῶν τοὺς λίθους οἰνιας ἐπιπτον ὡς γάλαζα πέριξ του. Τέλος ἔφασεν πλησίον τοῦ μανδύλιου, καὶ κύψας τὸ ἥρπασεν. Ἀλλ’ εἰς τὸ βίαιον τοῦτο κίνημα ἀπώλεσε τὴν ἴσοσταθμίαν του, καὶ πεσὼν, ἥρχισε νὰ φέρηται μὲ ὅρμην πρὸς τὰ κάτω. Ολίγα βήματα ἀκόμη, καὶ ἥθελε βυθισθῆ ἐις τὴν φλογεράδα λάσιν ἥτις ἐπλήρουν τοῦ πυθμένος τὸ ἔρεδον. Ἀλλ’ εἰς τὴν σιγμὴν ταύτην δ’ Ακταίων μὲν πήδημα ἔθισεν ἔως εἰς τὰν κύριόν του, τὸν ἥρπασε μὲ τοὺς δέσντας ἀπὸ τὰ φορέματα, καὶ τείνων τοὺς δύο εὑρώστευς ἐμπροσθίσους του πόδας, τὸν ἔκρατησεν ἔως διτὸς φύγει τοῦ μανδύλιου τοῦ πόδας, τὸν

καὶ νὰ πατήσῃ εἰς στερεὸν ἔδαφος. Ἀναβάς τότε μὲ πελὴν κάποιαν ἐπίσω, ἐπρόσφερε τὸ μανδύλιον εἰς τὴν Μίσις Κλάραν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριε, εἶπεν αὐτῇ, σχεδὸν δργικούμενη. Ἀλλὰ δὲν ἥξεις τὸν κάποιον δι’ ἓν μανδύλιον νὰ μᾶς δώσῃτε τόσον φόδον.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ μανδύλιον εἶχε λειρωθῆ ἀπὸ τὴν τέφραν, τὸ ἥνοιξε καὶ τὸ ἐπίνακεν ἐπὶ τοῦ βαράθρου, καὶ τὰ ἄνθη ἐπεσαν εἰς αὐτὸν, χωρὶς αὐτὴν κάνει νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ἀλλὰ τὸν Φόστερ εἶδα ὡχριάσαντα ὡς νεκρόν.

— Τρομερὸν κινδύνον διετρέψατε, κύριε Φόστερ, εἶπεν ἡ Κυρία Βλακένρον. Θεῖ μενιλ ἀν ἐπίπτετε εἰς τὴν λάθαν!

— Λυποῦμα: διτὶς ἔταραξα τόσον, εἶπε πικρῶς μειδεῖων ὁ νέος. Πιστεύετε με, δικινδύνος δὲν ἥτοι ἔσον τὸν φαντάζεσθε. Κατέβην μυριάκις εἰς κρατῆρας.

— Ναί, δημως ἀν ἐπίπτετε εἰς τὴν λάθαν! εἶπεν δ. Κ. Βλακένρον.

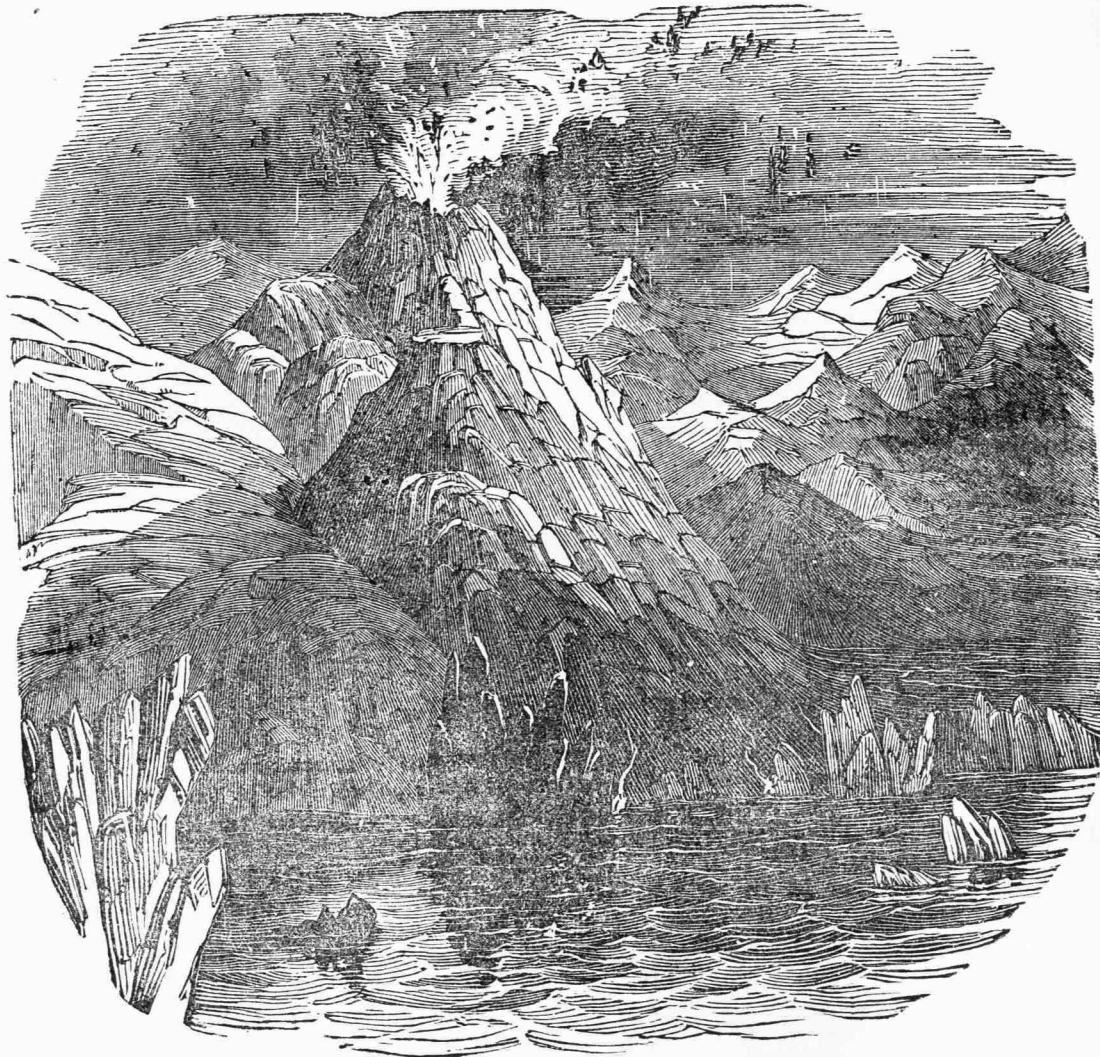
— Οὔτε τότε σᾶς βεβαιῶ. Ἐκ πειρας ἔμαθα διτὶς δύναται τις γάδιαθή ἀκινδύνων διὰ τῆς λάθας ἐν ᾧ ἔριεις ἀκόμη.

— Παράδοξος πεῖρα: δὲν μᾶς τὴν λέγετε; εἶπε περιέργως η κυρία Βλακένρον.

— Οταν, κυρία, ἐπισκέψθη τὴν Ἰσλανδίαν, νῆσον ἥτις σύγκειται: ἔλη ἀπὸ συντρίμματα Ἰηφαϊστείων, ἀνέβην τὴν Ἐγλαν, συνοδεύμενος ἀπὸ τὴν σίνογένειαν τοῦ Διοικητοῦ. Η κορυφὴ τοῦ ὅρους διασχίζεται ἀπὸ βράχους καὶ ἀπὸ γαράδρας, καὶ καλύπτεται ὑπὸ γιόνος δι’ ἣς παραδέξως ἀναπηδῶσι πηγαὶ λέουσαι. Ολίγας ήμέρας πρὸς τῆς ἀναβάσεως μας, συνέδη σφεδρὰ ἔντεξις, καὶ τότε ἐξηκολούθουν ἀκόμη καταρρέοντες ἀπὸ τοῦ κρατῆρος πρὸς διαφέρους διευθύνσεις, ποταμοὶ λάθας. Η νεωτέρα θυγάτηρ τοῦ διοικητοῦ, ζωηροτάτη σύστα τὸν γαρακτῆρα, ἀντὶ νὰ συμπορεύηται μεθ’ ἡμῶν δλων, ἐμαρχύνετο πότε πρὸς δεξιὰ, πότε πρὸς ἀριστερὰ, παιζούσα εἰς τὴν γιόνα, ἡ ζητοῦσα νὰ εύρῃ ὑπ’ αὐτὴν ἄνθη. Οὔτω συνέβη ὥστε, ἀποκλίνασσα τῆς ἔδους, εύρεθη αἴφνης ἀποκενομένη ἀπὸ τὴν διτὸς φύγει τοῦ μανδύλιου τοῦ πόδας, τὸν

καὶ ἤκουει τῷ μανδύλιῳ τοῦ πόδας, τὸν

La riviera del sangue, in la qual bolle
Qual che per violenza in altri noccia.

ΕΚΛΑ.

Αλλ' αρ' οὐ ἐπροχώρησεν ἵκανὸν δρόμον πρὸς τὰ
ἄνω, εὗρεν δὲι καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά της, ἔδρεεν
ἄλλος ἔμοιος φλογερὸς γέιμαρος. Ἡ θέρμη μεταξὺ
τῶν δύω ἥτον ἀνυπόφορος, δ' ἄνεμος πνέων ἐκ δεξιῶν
ἔφερε πρὸς αὐτὴν τὰς ἀλόγχας καὶ τὰς πνιγηρὰς ἀνα-
θυμιάσεις τοῦ θείου. Ἐπροχώρησεν δὲλίγον ἀκέμη,
ἄλλα τὸ κακὸν ἡγεμονεῖ. Ἡ θέρμης νὰ δπιεθοδρομήσῃ,
ἄλλα δὲν ἥτον πλέον καἰρός τὸ ἐν τοῖν δύω δέυμά-
των εὔρδην κατεῖην κατακλινῆ, ἐχύθη διὰ μιὰς εἰς τὸ
ἄλλο, καὶ σῦτω τὴν περιέκλεισεν ἐντὸς δύω φλογε-
ρῶν βρυχιώνων, ἐντὸς δὲλειρίου κύκλου θανάτου, δι-
σύδεις ἔδυνατο νὰ διαβῇ διὰ νὰ τὴν βεηθῇρη; ή δυστυ-
χής ἥρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ ἔκτεινη τὰς γείρας της
πρὸς ἡμᾶς, νὰ ἐπικαλεῖται συνδρομήν ὁ πατήρ της
τὴν ἑκάλεις δινομαστεῖ, ή μήτηρ της ἔστριπτε τὰς κει-
ράς της καὶ ἀλοφύρετο μὲν ἀπελπισίαν. Εἰς τοιαύ-
την συγκρήτην δὲν ἥτον δυνατὸν κάψεις νὰ ἀνθέξῃ. Τὸ
τραγικὸν ἐκεῖνο θέαμα μ' ἐπιπάραξε τὴν καρδίαν,
ἔρθιφθην τότε τυφλῶς διὰ τῆς βευτῆς λάθας, καὶ
ἐν φίλοι μ' ἐνόμιζον ἀπολεσθέντα, διέβη, ἥρ-
πασα τὴν νέαν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ ἐπι-
στρέψκας διὰ τῆς αὐτῆς φλεγομένης ὁδοῦ, τὴν ἔφερα
πρὸς τοὺς γονεῖς της, μόλις καύσας ἐπιπολακίως τοὺς
πόδας μου. Ἐκτοτε διὰ πολλῶν ἄλλων δοκιμῶν
ἐπεισθην δὲι ἐν φίλοι μου τὴν ἀκόμη ἡ λάθα, ἡ ἐπι-
φάνεια της ὅμως διὰ τῆς ἐπαρθῆς τῆς ἀτμοσφαιρᾶς

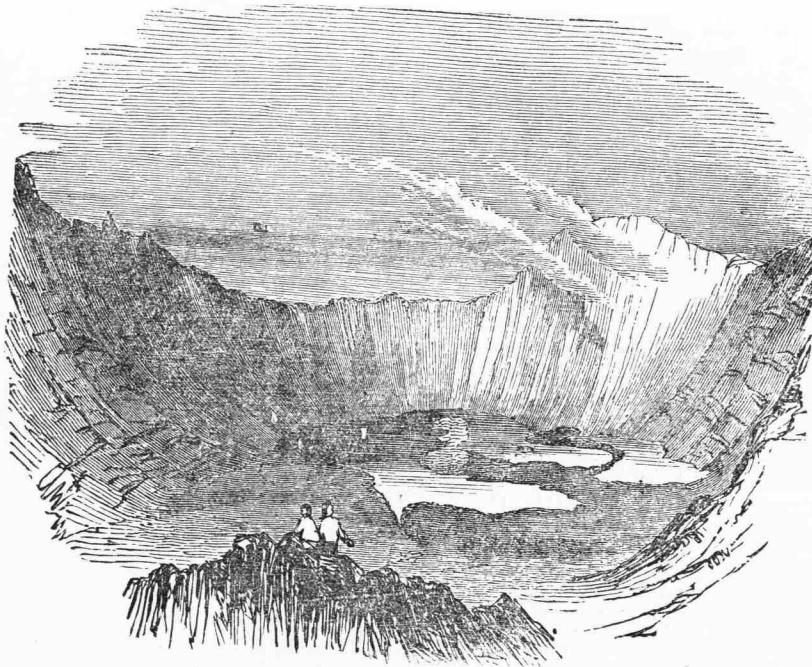
τόσον συμπήγνυται, ώστε βαρέα σώματα δύιανται νὰ
διέλθωσιν ἐπ' αὐτῆς γωρίες νὰ βυθισθῶσιν.

— Οπως δήποτε δρώσι, εἶπεν ή Μίτσ Κλάρα, τὸ
βέβαιον εἶναι δει τὸ Ἀκταίων ἐφέρθη ἡρωϊκῶς σήμε-
ρον. Δὲι εἶναι δραΐδης σκύλος δ' Ἀκταίων, Μυλόρρεις;

— Ναι, νόθος παραδούναθεις, γνωρίω τὴν γε-
νέαν, εἶπεν δ' Λόρδος. Εἶναι πολὺ δρωσιωμένοι αὐτοὶ^ς
καὶ πολὺ υπήκοοι. Εἴχα ἔνα δραΐδην καὶ ἔγω, με-
γαλήτερον μάλιστα καὶ διεύρυτε τὸ περίεργον; καὶ
ἐκεῖνος ἡρίστευσεν εἰς ἡριστεῖον, καὶ διασχυρίζομαι
μάλιστα διει τὸ διαγωγή του εἶναι ἡρωϊκωτέρα.

— Ό δηγηθῆτε! δηγηθῆτε! ἀνέρχαξεν ή Μίτσ
Κλάρα ικετικῶς.

Φαντασθῆτε, εἶπεν δ' Καρτουδρόθ δει πέρυσι
ἀπεφασισθείμεν μὲν τὸν Λόρδον Περιμάρ, τὸν ὑποκέμητα
Κλάραντον, καὶ ἄλλους τινάς, νὰ ἐπιχειρήσωμεν μεγά-
λην τινὰ ναυτικὴν ἐκδρομὴν, ἐν εἰδος περιηγήσεως
πρὸς ἀνακάλυψιν τόπου τινὸς ἀγνώστου ἀκόμη εἰς
τὴν πληξιν καὶ εἰς τὸν σπλήνα, στοις νὰ μήν εἶναι
οὕτε ή Ἀγγλία ὅπου εἰγομεν βαρυνθῆ διατεθέαζον-
τες, οὕτε ή Ἰταλία, οὕτε ή Ἐλλάς, οἵτινες διὰ τοὺς
περιηγηθῶς κατήιτησαν καφνοὶ τόποι. Οπλίσα-
μεν λοιπὸν τὴν ἔδικήν μου Θαλαμηγὸν, ἀποκινη-
τὴν ἔκατὸν τεσσαράκοντα ἵππων, καὶ ἐπλεύσωμεν
πρὸς τὰς Ἀζόρας. Εκεῖ εὑρίσκειν κυνήγιον θαυ-
μάσιον. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, εἰς τὸ Κέρθον, ἀν-

ΚΑΛΔΕΙΡΑ, Ἡφαίστειον εἰς τὴν νῆσον Κόρθον, μίαν τῶν Ἀζορίων.

Ἐημεν νὰ κυνηγήσωμεν ἐλάφους εἰς τὸ ὅρος Καλδεῖραν. Εἰς τὸ δροπέδιον τοῦ βουνοῦ ἔκεινον ὑπάρχουν πολλαὶ ὑψηλαὶ λίμναι, ὅπου κατωρθώσαμεν ν ἀλιεύσωμεν δψάρια καλλιστα. Εἰς δὲ τὴν ὑψηλοτάτην κορυφὴν ὑπάρχει κοιλάς περίπου δμοίσια μὲ τὸν κρατῆρα τοῦτον, μὲ τὴν διαφορὰν δὲ εἰς τὸν πυθμένα αὐτῆς ἀντὶ τεύτου τοῦ κώνου, ἀναβρύει ὑδωρ καὶ σχηματίζει λίμνην μικράν. Ἀλλὰ τὸ ὑδωρ τοῦτο εἰναι τόσον θερμὸν, ωστε ἐν δεύτερον τοῦ λεπτοῦ ἀφήναμεν τὸ αὐγὸν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔθραξεν.

— Τί στοίχημα, μοὶ εἶπεν ὁ Λόρδος Πεθμάρ, εἰς δι ἐπήρουν πολλάκις τὴν εὐπειθείαν τοῦ σκύλου μου, — τί στοίχημα ἡτοι, ἀν διατάξης τὸν Λέοντα νὰ ῥιθῇ εἰς αὐτὴν τὴν λίμνην, δὲν θὰ σ' ὑπακούσῃ;

— Τί στοίχημα, εἶπα; Εὔκολωτατον. Τὴν Φάνην μου — εἴναι δ ἵππος μου ὅστις, ἡκούσατε ἴσως; ἐκέρδισε πέρους τὸ ἄθλον εἰς Λάν-Σάν εἰς Παρίσια. — Τὴν Φάνην μου μὲ τὸν Ζέρυρόν σου. 'Ο Ζέρυρος εἴναι ωραῖς ἵππος. Εἰς Ἐψων δὲν ὑπῆρχεν δ ὅμοιός του.

— Κ' ἐγὼ τριακοσίας λίρας ὑπὲρ τοῦ Πεθμάρ, εἶπεν ὁ Λόρδος Κλάρχαντων.

— Δέχομαι καὶ τὰς τριακοσίας λίρας, εἶπα ἐγώ· καὶ λαζῶν λιθόριον ἀπὸ τὸ ἔδαφος, « Αέων! ἐφώναξα, φέρε την! » καὶ ἐσφενδόντα τὸ λιθόριον εἰς τὴν λίμνην.

— Ο Λέων ωραῖτεν ὡς τὴν ὅχθην, ἀλλ᾽ ἔκει ἐστάθη καὶ ἐγκαύγιζε δυνατὰ, ὡς σιαμαρτυρούμενος κατὰ τῆς θεριζότητος τοῦ ὑδατος.

— Εκερδίσαμεν! εἶπεν ὁ θυμοκόμης.

— Εἰς τὰς τρεῖς! ἀπεκρίθην ἐγώ.

— Εστω καὶ εἰς τὰς τρεῖς, εἶπε συγκατανεύων ὁ Λόρδος Πεθμάρ.

Τέτες ἔλαβον δεύτερον λιθον.

— Λέων! ἐφώναξε μὲ δριγίλην φωνὴν, φέρε την! ἀμέσως!

— Ο σκύλος τότε συνέψυξε δλαχ τοῦ τὰς δυνάμεις, ἐδρόθη εἰς τὸ βράχον ὑδωρ· ἀλλὰ μάλιστα ἐσθιθείη εἰς αὐτὰ, ἔστρεψε τὴν κερατήν ποδὸς ἐμὲ, μίαν μόνην ὑλακήν ἀφῆκε, καὶ ἐξέπνευσεν. Ὅταν κατωρθώσαμεν γὰρ τὸν δψάριον σωματεῖν, ἦτοι εἰς τὴν τιμὴν

μου βραστός, βραστότερος ἀπὸ τὸ καλλήτερον βειθστέκη. Δὲν εἴναι τοῦτο τυφλὴ ὑπακοή; δὲν ἀξίζει ὁ Δέων μᾶλλον τὸ βραβεῖον τοῦ Μονυθοῦνος παρὰ ὁ Ἀκταίων;

Καὶ ταῦτα λέγων ἐγέλα ὁ Λόρδος μεγαλοφώνως· — Βέδαια, βέδαια! εἶπε βεβίασμένως γελάσασα ἡ Κλάρα.

Τὸ πρίεργον δὲ εἴναι, διτὶ ὁ τόσον φιλόγελως Κύριος Βλαχένην, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐγέλασεν ὁ δὲ Κ. Φόστερ ἐτέξευσε πρὸς τὴν νέαν κόρην βλέμμα, εὑ τὴν σημασίαν μόνος ἐγὼ ἐδυνήθην νὰ ἐννοήσω.

Τέλος κατὰ πρότασιν τοῦ Λόρδου Καρτουσόθρητος μὲν νὰ καταδίνωμεν ἐπιστρέφοντες. Μετ' ὀλίγον, διότι ἡ κατάδασις εἴναι πολὺ εὔκολωτέρα τῆς ἀνάβασεως, — ἐφθάσαμεν πλησίον τοῦ ἀσκητηρίου.

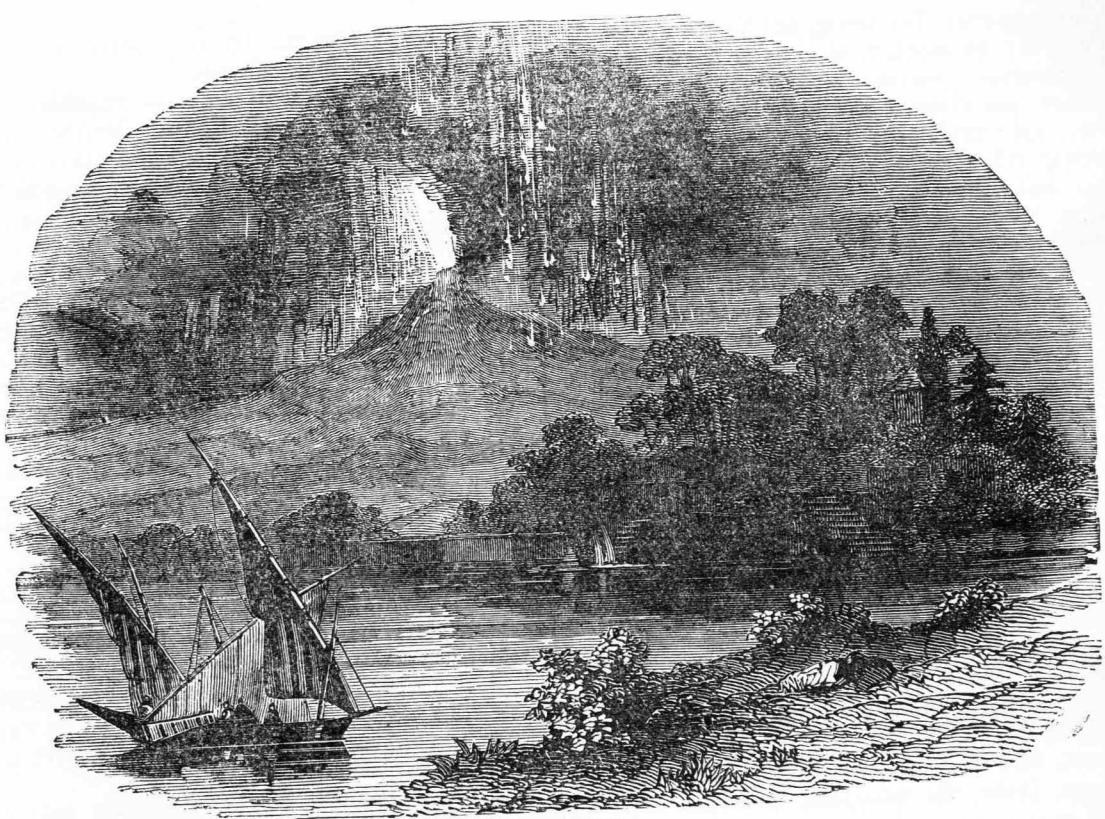
— Τί παράδοξος ἡ μπαρέξις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων! εἶπεν ή Μίση Κλάρα πρὸς τὸν Κόμητα· ποῦ ηλθαν νὰ κατοικήσουν εἰς τοιαύτην ἔρημον!

— Υπαρξεῖς ποιητικωτάτη, εἶπεν ὁ Φόστερ — καὶ τὴν λέξιν ταύτην ἐτόνισε κατ' ιδιαιτέρους τρόπον, νὰ διαμαρτύρησην πρὸς τὴν πρὸ δλίγου βλασφημίαν τῆς Κλάρας κατὰ τῶν ποιητικῶν αἰσθημάτων, — μπαρέξις δλη πίστεως, ἐλη ἀφοσιώσεως εἰς τὴν θείαν παντοδύναμιαν. Φυγόντες τὰς τρικυμίας τοῦ κόσμου, καὶ τὰς ἐκρήξεις τῶν ἀνθρωπίων παθῶν, κοιμῶνται ἀτάραχοι οὐ ποτὲ τὰς ἐκρήξεις τοῦ ηρακτείου, ἐπηρέαν τὴν φωλεών των ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς φλογὸς, καὶ ἀκούσουσιν ἀφεσοῖς βρυχαρμένην τὴν φωνὴν τῆς θείας δργῆς.

— Μοὶ συγχωρεῖτε νὰ πιστεύσω, κύριε, εἶπεν ὁ Λόρδος Καρτουσόθρητος, διτὶ τὰς ἐρημικὰ αὐτὰ δρυνεας ἐπηρέαν τὴν φωλέσιν των εἰς τὸ μέρος τοῦτο, διότι δὲν ὑπάρχει ἐδώ ἄλλο καπτηλεῖον, διότι πωλοῦν ἐδώ εἰς τοὺς ἔδειπόρους τὸν ἄρτον των ἐξάκις τόσον καὶ τὸν οίνον των δεκαπέντε τόσον, δούν ἀξίζει εἰς τὴν Νεάπολην. Δὲν νομίζετε, Μίση;

— Αναμφιθέλως, ἐψιθύρισεν ή Μίση Κλάρα, ητοις ἐφοίνετο βιθυμίατα, δηλαδὴ καταδίνασσα τὰ αἰσθήματα τῆς εἰς τὴν διαπασῶν τῶν αἰσθημάτων τοῦ Λόρδου.

— Ο Φόστερ συνέστειλεν ισχυρῶς τὰς δρεπῆς. 'Αλλ'

AITNA

ώς διὰ νὰ δικαιώσωσι τὸν Λόρδον, καὶ αὐτὴν τὴν ετερήμηνην πρὸς ήμᾶς οἱ ἕρημίται, καὶ μᾶς παρουσιασαν ἀληθῶν καπῆλων λογαριασμούν.

Οσον διέμενον εἰς τὴν Νεάπολιν, ἐπεικεπτόμην συνεγῶς τὴν σίκογγενειαν Βλακεύρν. Ἀπηγιώμην πάντα συνεχῶς τὴν σίκογγενειαν Βλακεύρν. Ὁ Λόρδος ηὗτος ἔκει μετὰ τοῦ Λόρδου Καρτουζέρο. Ὁ Λόρδος ηὗτος ὁ πωασοῦν καλδὲ βαρύτονος, διλίγον παράδωνος, ήτον δὲ Μίτσ Κλάρα ἑτραγῷδει δέξιφώνως, καὶ ἐκυμάλι-δὲ Μίτσ Κλάρα ἑτραγῷδει δέξιφώνως, καὶ ἐκυμάλι-ζεν αἰξισιώς. Καθ' ἑσπέραν λοιπὸν ἔξετέλουν δύοις τὰς ὠραιωτάτας διφωνίας τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων, τὴν δὲ ἡμέραν ποιλάκις περιερχοντο ἄμφοτεροι ἔριποι τὰς ζωγραφικὰ περίληψα τῆς Νεαπόλεως. Καὶ ποι τὰς ζωγραφικὰ περίληψα τῆς Νεαπόλεως.

Αἴτνα. Ἡ κατωτέρα ζώνη τοῦ ὅρους εἶναι χαρι-εστάτη, κατάφυτος, κατάσπαρτος μὲν χωρία καὶ πό-λεις. Αὐτὴν ἐπιστέφουσιν ἥκινθιν δάση γιγαντιαῖν δένδρων, καὶ ὑπὲρ αὐτὰ τέλος ὑψοῦται ἡ κορυφὴ μυρίους πόδας ὑπὲρ θάλασσαν, δῆῃ κεκαλυμμένην ὑπὸ ἄνεμών χιόνων. Ὅταν ἔχθασι εἰς αὐτὴν, πλησιάσας εἰς τὸν κρατῆρα, εἰδὼ ἄνθρωπον καθήμενον εἰς τὸ κείλος, καὶ πλησίον τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον σκύλον. Ποιαν ὑπῆρχεν ή ἐκπλήξεις μου, ποία καὶ ἡ χαρά μου, διατὰ τὸν αὐθρωπὸν ἀνεγγάρισα ὡς τὸν Κύριον Φόστερ, τὸν δὲ σκύλον ὡς τὸν ἡρῷον τὸν Ακταίωνα!

Καὶ δὲν ἥτο τέσσον εὔκολον νὰ γνωρίσω τὸν Κ. Φόστερ. Οἱ δράκαιοι τοι, οἱ τέσσον γλυκεῖς καὶ ὥλη-ροι ἄλλοτε, εἴχον βυθίσθη εἰς τὰς κόνγκας των, καὶ ἐραινόντο ὀλεγόμενοι ἀπὸ πυρετόν. Τὸ μέτωπόν του, τὸ καθαρὸν ὡς μάτωπον παρθένου, εἴχε δυτισθιῇ ὡς ὑπὸ δέσμεις ἀδύνητης, καὶ ἡ κεφαλή του ἔπιλινεν ὥστε ὀλαζοῦντος επιμπομένη ἀπὸ τὴν σκέψην, αἱλάτης ἔλαρεσσος καμπυτούμην ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

— Ποία σύμπτωσις! εἶπα. Πάλιν ἀπαντώμεθα εἰς κορυφὴν Ἡραίτελον. Τὰ ἡραίτελα εἶναι τὸ βασιλεῖον τασ· Πάντοτε πιστός εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐνσεωει-

— Διάτι, μοι εἶπεν, ἡ φύσις εἶναι ἡ μόνη πιστή της ἀνθρώπου φύη, ἡ μόνη ἀδολάς, ἡ μόνη ἀμε-τάθλητος αὐτοῦ σύντροφος.

Ἐκ τῶν πρώτων τούτων λέξεων ἐννέησα ὅτι κακὴν ξορδὴν γίγγισα. Δι' ὃ ἀλλάζων ἀντικείμενον ὄμιλίας.

— Θραῖσον ὅρος, εἶπα, ἡ Αἴτνα. Πολὺ μεγαλο-πεπόντερον τοῦ Βετούσιου. Αἱ ἐκρήξεις της εἰσὶν ἀναμφισβέλως συνεχεῖς καὶ περίσημοι καθὼς καὶ ἐκείνου.

— Η Αἴτνα εἴχε τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴ καταγράψῃ πάλις εἰς τὴν Ηφαιστίαν καὶ τὸ Ηφαίστελον, εἶπεν δέξα δὲ Φόστερ, καὶ τὸν πενθίμωτον τὴν κεφαλήν. Η δέξα ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι συγκέντιος ἡ τιμὴ τῶν μεγάλων

Μετὰ ἓνα μῆνα περίπου ἔλαβον ἔγγραφον πρέστελη-σι τοῦ Κ. Βλακεύρν εἰς γεῦμα. Η μίτσ Κλάρα ἐ-στι τοῦ Κ. Βλακεύρν εἰς γεῦμα. Η μίτσ Κλάρα ἐ-στι τοῦ Λόρδου Καρτουζέρο.

Τὴν ἐπαύριον ἀνεγγίρησα διὰ τὰ μετηρέρια τῆς Ιταλίας καὶ διὰ τὴν Σικελίαν, διότι ηθελα τὰς Ελληνικὰ κτίσματα.

Καθὼς δὲν ἦν δυνατὸν ἀπὸ τὴν Νεάπολιν νὰ μὴν διατελέσθω εἰς τὸ Βετούσιον, σύτως ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν, ητον ἐπέμενον νὰ ἐπιτικεῖθω τὴν περιοργημον

κακουργήματων. Τῆς Αἴγυας, ἀπὸ Χριστοῦ, μετρῶνται ὅπερ τὰς 60 ἐκρήξεις, αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστάτων γνωστῶν εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ἡρεστείων· μία αὐτῶν, ἡ τῶν 1160 διήρετον ἐπὶ ἔννέα ἑτη, καὶ κατέστρεψε 15 χιλιάδας ἀνθρώπων. Αἱ φλόγες τοῦ κρατῆρος αὐτοῦ ὑψοῦνται πολλάκις εἰς δύο ἵταλικὰ μῆλα καὶ ἐπέκεινα. Πολλάκις ἔκατομμύρια λιθών, μεταξὺ αὐτῶν δηκοδέστατοι βράχοι, σφενδονίζονται μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ γίνονται ἀρχαντα εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ αἰθέρος, καὶ ἀλλοτε ὁ κρατήρος ἐκρεύγεται, δῆλην θάλασσαν ἀλμυροῦ ὥδατος.

Ἐν τούτοις ἐπλησιάσκουμεν εἰς τὸν κρατῆρα. Εἶναι δὲ αὐτὸς στρογγύλη δῆλη 500 βημάτων περιφέρειαν ἔχουσα, καὶ τὰ πλευρὰ καθίσταται εἰς βάθος ἡμίσεως ἵταλικοῦ μιλίου. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ βαθέως πυθμένος αὐτῆς χαίνει ὡς στόμιον φρέατος, ἔχον δεκαέξι δρυγοῦν περιφέρειαν, καὶ εἰς τὸ ἀγχανές αὐτοῦ βάθος φύνεται αἰώνιας κυλιόμενον καὶ ἀνακυκλώμενον ρεῦμα φλογερᾶς θλῆς.

— Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν δὲ Φόστερ, τὸν κρατῆρα τοῦτον ἐδέξασε περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐκρήξεις του ὁ θάνατος τοῦ Ἐμπεδοκλέους.

— Τῷ δόντι, εἶπα. Ἐδὼ ἐβρίθη ὁ Ἀκραγαντῖνος φιλόσοφος. Μάτην, ζητήσας τὴν λύσιν τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου αἰνίγματος τῶν ὑπογείων σπαραγμῶν, ἐδύοισθη διὰ γὰρ τὸ ἔξιγναστη εἰς τὰ κύματα τῆς φλογῆς, ὡς δὲ Πυθαγόρας ἐβρίθη εἰς τοῦ Εὐρίπου τὰ κύματα, ζητῶν τῆς παλιρροίας τὸν λόγον.

— Τῷ ἀποδίδετε τούλαχιστον εὐγενέστερον λόγον τῆς πράξεως του, εἶπεν δὲ Φόστερ μελαγχολικῶς μειδῶν, ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες διῆσχυριζονται δὲτι κατεκρημνίσθη ὑπὸ κενοδοξίας εἰς τὸ βάραθρον, δπως γομισθῇ δὲτι ἀνηρπάγη εἰς τὸν οὐρανούν: οἵτινες ἐπικροτοῦνται εἰς τὴν χαρέκακον ἀκρωτημάτιν τοῦ ἔρευν, ἔξεμέσαντος τὰ σάνδαλά του, καὶ ἐλέγχαντος οὔτω τῆς ταφῆς του τὸ μυστικόν. Ἐλεεινοὶ συκοφάνται! «Οταν βλέπωσι τὸν ἄνθρωπον ἀποφασίζοντα τὴν ιδίαν ἔκπτωσιν, ἐπικαλούμενον τὴν φοβερὴν τοῦ θανάτου ἐπικουρίαν, ὑποπτεύουσι ταπεινὰ πάθη, οὐτιδανὰ ἐλατήρια, τὰ κινοῦντα αὐτόν. Καὶ δὲν ἔνγοσσιν δὲτι ἐγκλείει εἰς τὴν καρδίαν του δέδυνην ἦν οὐδεμία δύναμις δύναται νὰ νικήσῃ, πόνον ἀνάτερον τῶν οὓς δέδοται εἰς τὸν ἀνθρώπουν νὰ ὑπομένωσιν, ἔλκος οὖν μόνος δὲ θάνατος παρέχει τὴν ίστιν.

Τὸ μέτωπον τοῦ Φόστερ κατέπεσεν εἰς τὴν γειτόνα του. Ἐκαθήμενος εἰς ἓν μύωμα διλγόνη μακράν τοῦ κρατῆρος, διότι ἡ θερμότης παρὰ τὸ στόμαν ἦν διχληρά.

— Καὶ ἔρχετος κατ’ εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Νεάπολιν; μὲ ἐρώτησε;

— Σχεδὸν κατ’ εὐθεῖαν.

— Καὶ ἔκει οὐδὲν γένον;

— Οὐδὲν σπουδαῖον, ἀπεκρίθην, ἀποφεύγων ν’ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ιδίαν του, ἦν διέλεπον.

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινας στιγμάς· τέλος, ὡς νικήσας ἔκπτωσιν.

— Τοὺς Βλακεδόν τοὺς ἐδέλεπατε πάντοτε; μὲ ἐρώτησεν, ἐρυθροῦ μέχρι τῶν διθαλμῶν. Εἶναι πάντοτε εἰς τὴν Νεάπολιν;

— Εἰς τὴν Νεάπολιν, μάλιστα, ἀπεκρίθην. Τοὺς εἶδα τὴν τελευταῖαν ἐσπέραν πρὸ τῆς ἀναγωρήσεώς μου. Οἱ Λέρδος Κρετουρέρο . . .

— Εἶναι ἀκόμη ἔκει; μὲ ἐρώτησε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν, καὶ στρέψων τὸ πρόσωπον ἀπ’ ἐμοῦ.

— Τὴν ἐσπέραν πρὸ τῆς ἀναγωρήσεώς μου, εἶπα, ἐνυμφεύθη τὴν Μίση Κλάραν.

Αἱ λέξεις μου αὕται ἐπέφερον ἀποτέλεσμα^τ κεραυνούσθλον, ἀπροσδόκητον εἰς ἐμέ. Ὡγέρθη αἰχνῆς ὡς δι’ ἐλατηρίου, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐμπρός μου μὲ τὸν διθαλμὸν τεταμένους, ἀκίνητος Ιώς ἀνδριάς, καὶ ἔχων ἀνδριάντος ωχρότητα. Τέλος ἐφάνη ὡς συνελθών, ἐμειδίατα μειδίαμα πένθιμον, καὶ — “Α! ἐνυμφεύθησαν! εἶπεν ἐπειτα δὲ ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε πλησίον μου, ἔλαβεν ἀφελῶς ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χαρτοφυλάκιόν του, καὶ μὲ τὸ μολυδοκόνδυλον ἔγραψεν ἐπὶ τινας στιγμὰς εἰς δύο διάφορα φύλλα. Ἄφ’ οὐ δὲ ἐτελείωσεν, ὥγερθη, μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐσφιγκεῖ περιπαθῶς. Ὡγέρθη καὶ ἐγώ.

— Καιρὸς νὰ καταβῶμεν, μοὶ εἶπε. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, δτι εἰς τὰς στιγμὰς ταύτας εὑρέθητε πλησίον μου, δτι εἶδα φίλου πρόσωπον καὶ καρδίαν. “Ἄν τὴν ιδῆτε ποτὲ, εἰπέτε την . . . ποῦ ἀπήντηθημεν.

Τότε ἐσφιγκεῖ τὴν χεῖρα του καὶ ἐγώ.

— Αἱ καταβῶμεν, εἶπα.

— Λάθετε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο, παρακαλῶ, μοὶ εἶπε.

Καὶ μακρυνθεὶς ἀπ’ ἐμοῦ, ἐπορεύθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρατῆρος. Πρὶν δὲ ἔννοήσω τὶ σκοτῶν εἰχε.

— Κλάρα! ἐφώναξε, καὶ δρμήσας, ἐβρίθη εἰς τὸ φλογερὸν χάσμα.

— Αὔροφ, στάσου! ἔκραξα, καὶ ἐτρεξα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀλλὰ κύψας ὑπὲρ τὸ χαῖνον στόμιον, δὲν εἶδα τίποτε, ἐκτὸς τῆς φλογερᾶς θλῆς ητις ἐκυλίετο, καὶ ητις τὸν εἰχε καταβροχθίσει ἀναμφιβόλως.

Τότε ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον. Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἤσαν γεγραμμέναι τινὲς λέξεις πρὸς ἐμὲ.

«Φίλε, ἔλεγεν, ἔχεις τοῦ Ἐμπεδοκλῆς ἐβρίθην εἰς τὸν κρατῆρα τῆς Αἴγυας. Πίστευε δτι ὁ Εμπεδοκλῆς ἐβρίθην εἰς τὴν καρδίαν της χαρέκακον ἀνατετηκετο ἀπὸ ἀνίστον πόνον, διὰ γὰρ σύση εἰς τὰς φλόγας αὐτῆς τῆς ψυχῆς του τὰς φλόγας.»

Εἰς δὲ τὸ δεύτερον φύλλον ἐπεμπε τελευταῖον ἀποχωρειτισμὸν πρὸς τὴν μητέρα του.

Τοὺς διθαλμοὺς πληρεῖς δακρύων, ἐστράφην διὰ γ’ ἀναγωρήσω ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ἀποτρέπαιον. Τὸ ἄγκιον βάραθρον δὲν ἥθελε ποτὲ ἀποδώσει τὲ θύμα δ κατεβρέχθισε, καὶ ἂν μέχρι συντελεῖας τῶν αἰώνων ἔμενον ἀπατιῶν αὐτὸν μὲ κραυγὴν καὶ μὲ δάκρυα. Ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθω, παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος εἶδα κείμενον κατὰ γῆς τὸν Ἀκταίωνα, τὴν κεφαλὴν ἔχοντα ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του, καὶ βλέποντα τὸν πυθμένα τοῦ χάσματος. Τὸν ἐφώναξα πολλάκις ἐπανεἰλημμένως νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκουε.

Λυπηθεὶς τότε γὰρ τὸν ἀφήσω μάνον εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον, ἥθελησα νὰ τὸν σύρω κατέπιν μου, ἀλλὰ αὐτὸς ὥρμησεν ὡς μανιόμενος νὰ μὲ κατασπαρέξῃ. Τότε ἤναγκάσθην γὰρ τὸν ἀφήσω, καὶ ἀμέτως ἐπέστρεψε δροματίος εἰς τὸν κρατῆρα καὶ ἀνέλαβε τὴν πρώτην του θέσιν. Ἐγὼ δὲ, ἀποτρέψων τὸ πρόσωπον καὶ κλαίων πικρῶς, κατέβην τοῦ χρεούς, δπου εἶχα ἀφήσει τὴν πίστην κλαίσυσαν ἐπὶ τῆς ἀπελπισίας. «Οταν ἐπέστρεψε εἰς Νεάπολιν, ἐ Λέρδος καὶ ἡ Λαζίδη Καρτουρέρο μετὰ τῶν γυνέων αὐτῆς εἶχον ἀπέλθει εἰς τὴν Ἀγγλίαν.